

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀਰੀਜ਼ 411

ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਹਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ
ਮਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰਵੈ ਕਉਨ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ

ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀ ਕਿ ਜਾਤ ਪਿਆਰੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮਿਸ਼ਨ

ਡਾਕ ਘਰ ਸਨੌਰ ਪਟਿਆਲਾ ।

ਪੰਜਾਬ ਇੰਡੀਆ

ਮੌਲ ਡੇਢ ਰੁਪਿਆ

ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀ ਕਿ ਜਾਤ ਪਿਆਰੀ ?

ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਹ ਜਾਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਖੀ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਤ ਕੀ ? ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਉਂ ਕੀਤੀ ਹੈ :

‘ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ’

ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੀ ਸਿਖਿਆ ਹੀ ਸਿਖੀ ਦਾ ਮੂਲ ਮੁਢ ਹੈ ਇਸ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਖ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਿਖੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਿਖੀ ਦਾ ਏਕੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਏਕੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਏਕੇ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਥਵਾ ‘ਇਕ’ ਲਿਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਿੰਦਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਥਵਾ (੧) ਲਿਖ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ (੧) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹਰ ਨਵਾਂ ਪਰਕਰਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।

‘ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ, ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ

‘ਹਰਿ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ,

ਕਉਣ ਡਰੇ ਡਰ ਕਿਸ ਕਾ ਹੋਇ’

ਫਿਰ ਨਿਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਲਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਅਰਬਾਂ ਖਰਬਾਂ

ਮਨੁਖ ਮਾਤਰ ਦਾ ਇਕ ਹੋਣਾ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ
ਹੈ 'ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਬੈ ਏਕੇ ਪਹਿਚਾਨਬੈ'

ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਸਾਰ ਅੰਦਰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਅਨੰਗਣਤ ਹੁੰਦੇ
ਹੋਏ ਮਨੁਖ ਦਾ ਇਕ ਹੋਣਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਾ-
ਇਆ ਹੈ ,

'ਅਨੇਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਏਕ ਹੈ'

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਲੋਧੀ ਵੇਈ ਨਦੀ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਕਰਨ ਗਏ ਤਿਨ ਦਿਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ
ਪਿਛੋਂ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿਚਰੇ ਤਾਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ :

'ਨਾ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ'

ਅਤੇ ਇਹ ਗਲ ਨਿਸਚੈ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁਖ
ਮਾਤਰ ਇਕੋ ਹਨ ਗੁਰੂ ਜੀ

'ਨਾ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ'

ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਹੀ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਚਾ ਹੋ ਜਾਏ
ਕਿ ਇਕੋ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਕਲ ਵਕਲ ਰਖਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ
ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਭੁਲੇਖਾ ਸੀ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਕ ਸਨ ਅਤੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਡਿਆ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਸਰੀਰ ਤੇ ਅੰਗ ਦੇ ਕੇ
ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਮਨੁਖ ਹੋਣਾ ਨਿਸਚੈ ਕਰਾਇਆ ਸੀ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿਣਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ
ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭੁਲੇਖਾ ਸੀ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਉਹ ਨਾ
ਹਿੰਦੂ ਸਨ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਲਕਿ ਸਾਰੇ ਇਕ ਸਮਾਨ ਮਨੁਖ

ਤੇ ਇਕੋ ਮਨੁਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਅੰਗ ਸਨ ।

ਪਰ ਵਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਜੇਸੇ ਸਰੀਰ, ਅੰਗ ਤੇ ਸ਼ਕਲ ਰਖਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਖੋ ਵਖ ਜਾਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਅੰਦਰ ਅਸਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ ਆਦਿ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਤ ਵੰਡ ਨੂੰ ਵਡੇ ਹਾਸ ਰਸ ਅੰਦਰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਭੰਡਿਆ

‘ਜੋ ਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਜਾਇਆ,

ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ’ 324

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚੀ ਜਾਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਾਕਈ ਹੀ ਉਹ ਹਰ ਜਾਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਸ਼ਟ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਵੇਕਲੇ ਢੰਗ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਪਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ । ਇਸ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁਖ ਸਮਾਨ ਹਨ । ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜਲ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਥਲ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਫਰਕ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਤੇ ਰੰਗ ਢੰਗ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਬਣਾ ਦਿਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਖਤਰੀ, ਸੂਦਰ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵੀ ਆਪੋ ਆਪ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਰਬ ਨੇ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਬਲਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਸ਼ਕਲ ਅੰਗ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਇਸ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁਖ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹਨ । ਇਕੋ ਇਕ ਜਾਤੀ ਦੇ ਜੀਵ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ :

‘ਮਾਨਸ’ ਕੀ ਜਾਤ, ਸਬੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬ’

ਅਤੇ ਜਾਤ ਕਾ ਗਰਬ ਨ ਕਰ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰਾ

ਇਸ ਗਰਬ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤ ਵੇਕਾਰਾ

ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਕੋਈ ਸੂਦਰ ਕੋਈ ਅਰੋੜਾ,
ਜੱਟ, ਕੰਬੋਜ ਆਦਿ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਿਧੂ ਗਿੱਲ ਜਾਂ ਬਾਜਵਾ ਆਦਿ
ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ
ਨਿਆਰੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਢੰਗ ਤੇ ਸਕਲ ਵਕਲ
ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂ
ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ। ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਸਾਰੇ
ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਸਿਧ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਾਤੀ ਦੇ ਜੀਵ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰ ਆਪੋ ਆਪ
ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿਸ
ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ :

‘ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ’

ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ।

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ,

ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ।

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ,

ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ

1185

ਸਿਖੀ ਮਿਲ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਦੁਬਿਧਾ (ਆਪਸੀ ਫੁਟ ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ)

ਦੁਰ ਕਰਨ ਤੇ ਰਸਤੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਠੇਠ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸਿਖੀ ਜੜਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਾਤ ਵੰਡ ਜੁੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਦੀ ਹੈ - ਸਿਖੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ :

‘ਜਾਤੀ ਦੈਕਿਆ ਹਥਿ ਸਜ ਪਰਖੀਐ

ਮਹੁਰਾ ਹੋਵੇ ਹਥਿ ਮਰੀਐ ਚਖੀਐ’

ਅਥਵਾ ਮਨੁਖ ਦੇ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਜਾਂ ਉਚ ਨੀਚ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰਖ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੱਲੇ ਸਚਿਆਈ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਹੈ। ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਂ ਸੂਦਰ ਹੋਣ ਤੇ। ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਹਾਰ ਨੀਚਤਾ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਸੂਦਰ ਸੈਂਕੜੇ ਗੁਣ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਰਮ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਉਚੀ ਜਾਤ ਰਖਣ ਦਾ ਘੁਮੰਡ ਤਾਂ ਮਹੁਰੇ (ਜ਼ਹਿਰ) ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਥ ਜ਼ਹਿਰ ਫੜੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਚਖੇਗਾ, ਫੌਰਨ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਇਉਂ ਹੀ ਉਚੀ ਜਾਤ ਦਾ ਘੁਮੰਡ ਹਥ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਫੜੀ ਹੋਣ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਹਿਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰਖਦੀ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਇਸਨੂੰ ‘ਹਉਮੈ’ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਤਾ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਮੁਹਲਕ ਰੋਗ ਹੋਣਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ।

‘ਹਉਮੈ ਦਰੀਘ ਰੋਗ ਹੈ’

ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਭੀ ‘ਦੀਰਘ ਰੋਗ’ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦਾ ਹਰ ਜੀਵ ਜੰਤ-ਮਨੁਖ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਅਥਵਾ ਹਰ ਜਲ ਜੀਵ ਤੇ ਥਲ ਜੀਵ ਹਉਮੈ ਦਾ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਹਰ ਜਾਨਵਾਰ ਕੀੜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਥੀ ਜੇਸੇ ਆਕਾਰ ਰਖਣ

ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ, ਹਉ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿਚ ਹੈ। ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ, ਕੀੜਾ ਮਕੋੜਾ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ, ਹਵਾ ਵਿਚ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਅੰਦਰ ਜਾਨ ਹੈ ਜੋ ਵਧਦਾ ਫੁੱਲਦਾ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਅੰਦਰ ਹੋਰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਅਡਰੀ ਹੋਂਦ ਰਖਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਪਣੀ 'ਮੈਂ' ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ (individuality) ਸਦਕਾ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਜਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ। ਗਰਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ :

'ਹਉਮੈ ਇਹੋ ਹੁਕਮ ਹੈ'

ਇਉਂ ਵੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ :

ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੈ ਆਵਦਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੈ ਜਾਇ ।

ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਅੰਦਰ ਹਉਮੈ (ਮੈਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ) ਦਾ ਹੋਣਾ ਭੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਇਸ ਹਉਮੈ ਦਾ ਬਧਾ ਸਭ ਕੁਝ ਉਪਜਦਾ ਤੇ ਬਿਨਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਕੋ ਮੈਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਖੇਡ ਰਚਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਹਰ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਨੂੰ ਮਨ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਅਗਰ ਮਨ (mind) ਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਨ ਹੁੰਦਾ, ਕੋਈ ਖਾਹਸ਼ (wish) ਨ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ (will) ਨ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਖਾਹਸ਼ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ (will) ਹੀ ਨ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾ ਮਿਟੀ ਦਾ ਇਕ ਲੋਥੜਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹਿਲ ਜੁਲ (ਹਰਕਤ) ਸੰਭਵ

ਨਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹੋ ਗੱਲ ਨਿਸਚੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਅਤੇ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਕਰਣ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਆਪੁੰ ਨਿਰ ਆਕਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਸਤਿਆ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨਿਰ ਆਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰੂਪ ਨੇ ਅਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਣਕਾ ਮਾਤਰ ਹਰ ਜੀਵ ਵਿਚ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਣਕਾ ਉਸ ਦੀ ਹਿਲ ਜੁਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਹ ਕਿਣਕਾ ਸੰਬੰਧਤ ਜੀਵ ਅੰਦਰੋਂ ਖਿਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨ ਉਹ ਜੀਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਉਹ ਮਨ ਜੋ ਉਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਲਈ ਫਿਰਦਾ ਸੀ।

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਇਸ ਬਾਰੇ :

‘ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੁਨੀ ਪਾਹਿ’

ਕਹਿ ਕੇ ਇਸ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤਰਾਂ ਅੰਦਰ ਭਰਮਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਲੋਕ :

‘ਹਉ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚ ਗਿਆ’

ਨਾਲ ਅਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ :

‘ਹਉਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਦਰ ਸੂਝੈ’

ਲਿਖ ਕੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹਉਮੈ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਧੀ ਭੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਮਝਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕਿ :

‘ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ’

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਹੀ

ਇਕ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਨ ਸਵਾਤ :

‘ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ’

ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਭੀ ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ

‘ਹੁਕਮ ਰਜਾਈ ਚਲਨਾ’

ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਅੰਦਰ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਹਉ ਵਾਲੀ ਬੁਧ (ਹਉਮੈ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਕੀ ।

ਹਰ ਗੱਲ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਰਤਦੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ;

‘ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਹੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ’

ਇਕ ਹੋਰ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਣ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ

‘ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ,

ਤੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਹਿ ਸੋ ਹੋਇ’

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ।

ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ : ‘ਗੁਣ ਇਹੋ ਹੋਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ,

ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨ ਕੋਈ ਹੋਇ’

ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜੇਹਾ

ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਨ ਕੋਈ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਅਗੋਂ ਕਦੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਉਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਅਥਵਾ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :

‘ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮ ਤਿਵੈ ਤਿਵੈ ਕਾਰ’

ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਭੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਵਾਪਰਦੇ ਦੁਖਾਂ ਸੁਖਾਂ, ਨੋਕੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਪੁੰਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਬਲਕਿ ਜੁਲਮਾਂ ਅਤੇ ਧਕਿਆਂ ਲਈ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਗੱਲ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਲਭਣਾ ਪਵੇਗਾ ਦੀਰਘ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸੋਚੀਏ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਅੰਦਰ ‘ਹਉਮੈ’ ਦਾ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ :

‘ਵਿਚਿ ਜੰਤਾ ਹਉਮੈ ਪਾਈ’

ਹਰ ਜਾਨਦਾਰ ਅੰਦਰ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਰੁੱਖ ਬਿਰਖ, ਜਲ ਜੀਵ ਜਾਂ ਥਲ ਜੀਵ ਹੈ ਆਪੋ ਆਪ ‘ਮੈਂ ਮੇਰੀ’ ਦਾ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਏਨਾ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਹੀ ਨਿਜੀ ਮੈਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਤਥਾ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵਤਾ ਹਰ ਜਾਨਵਰ

ਨੂੰ ਹੈ ਜਿਸ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੀ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ
ਅੰਦਰ ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਹਰ ਕਿਸੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ
ਅਡਰੀ ਜਾਂ ਨਿਆਰੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਮਤ ਬਧ ਜੋਹੀਆਂ ਦਿਸਾਗੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ
ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤੂਆਂ ਤੋਂ ਵਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ, ਦੇ ਅੰਦਰ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ ਹਉਮੈ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰ
ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭੁਲ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ
ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ
ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਉਸ ਦੀ 'ਮੈਂ ਮੇਰੀ' ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ।

‘ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਕਹਿ ਨ ਕੋਇ।’

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕੁਝ ਇਉਂ
ਜੋਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੀ ਸਾਜੀ ਸਾਰੀ
ਰਚਨਾ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਹਉਮੈ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਅਧਲੇ ਵਿਚ ਰਚਨਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ
ਖੇਡ ਸੀ।

‘ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ
ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨ ਜੀਅ ਹੁਕਮ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈ
ਹੁਕਮੀ ਉਤਮ ਨੀਚ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਐ
ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਐ
ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਬ ਕੋ ਬਾਹਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕੋਇ’

ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੇਡ
ਜਾਨਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਜੀ ਵਡਿਆਈ ਸਮਝਦਾ ਹੋਇਆ
‘ਬਿਗਸ ਫੂਲ ਬੈਠਾ’ ਅਤੇ ਇਉਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ

ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਇਥੇ ਹੀ ਨ ਮੁਕੀ, ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਇਉਂ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਖ ਦਿਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਹਰ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀਆਂ ਭੀ ਬਣ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਿਖੀ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੜੇ ਮਹਿੰਗਾ ਭਾਅ ਸਿਰ ਅਰਪਨ ਕਰਕੇ ਲਈ ਸੀ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਬਲਾਕ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਥਾਪੀ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ਸਿਖੀ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪਿਆਰੀ ਦਿਸੀ, ਜੋ ਗੱਲ ਅੱਪਣੇ ਅਸਲੇ ਵਿਚ (basically) ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਿਛੇ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਖੀ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੁਝ ਅਸੂਲਾਂ ਉਪਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੇ ਇਕ ਹੋਣ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ

‘ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਸਬੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੈ’

ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੇਡ ਹੋਣਾ

‘ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ’

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀਆਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੱਖ ਵੱਖ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਆਪੋ ਆਪ ਗਠ ਜੋੜ ਉਪਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹਰ ਗਠ ਜੋੜ ਨਿਜੀ ਹਉਮੈ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਖੀ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੋਈ ਅਸੂਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੋਈ ਕਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਆਪ ਗਠ ਜੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਗਠ ਜੋੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲਾਭ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਆਪੋ ਆਪ

ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀ ਜਾਂ
 ਜਾਤ ਪਿਆਰੀ। ਇਕ ਵੇਨੇ ਅਸੂਲ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ ਦੂਜੇ
 ਵੇਨੇ ਅਸੂਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਇਹ ਵਖਣਾ ਹੈ
 ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਖੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ
 ਅਸੂਲ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸੂਲ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸਿਖ
 ਮਰ ਮਿਟਣ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ
 ਸਬਤ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ
 ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜਾਤ ਬਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ
 ਨੂੰ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਅਸੂਲ ਦੀ
 ਬਹਾਲੀ ਵਾਸਤੇ ਵਿਹਾਈ ਮੌਤ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰੀ ਜਾਤ ਦੇ ਭਲੇ ਹਿਤ ਦਿਤੀ ਕੁਰਬਾਨੀ
 ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜ ਸਕਦੀ। ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦੇ
 ਭਲੇ ਹਿਤ ਵਿਹਾਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਠੀਕ
 ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਮਰਣਹਾਰ ਦੀ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਝਲ-
 ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੂਲ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਵਿਹਾਈ
 ਮੌਤ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈ ਸਲਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ
 ਸਾਰਾ ਕਾਂਡ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਹਾਈਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ
 ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗੁਰਦਾਸ ਨੰਗਲ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ
 ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅੱਠ ਸੌ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਫੜ ਲਿਆ
 ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਰ ਦੋ ਦੋ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪ ਉਠਾਂ ਉਪਰ
 ਨਰੜ ਕੇ ਜਲੂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਦਿਲੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੋਰਿਆ
 ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਰੇ ਸੈਂਕੜੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਸਿੰਘਾਂ
 ਦੇ ਸੀਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਥ ਪਥ ਹੋਏ ਅਤੇ

ਨੇਜਿਆਂ ਉਪਰ ਟੰਗੇ ਹਵਾ ਵਿਚ ਭੂਮਦੇ ਸਨ
 ਦਿਲੀ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸੀਸ ਗੰਜ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ
 ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ
 ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ
 ਇਕ ਮੁਛ ਫੁਟਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਤਲ ਗਾਹ ਤੇ
 ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਤਨ ਦੁਆਰਾ
 ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲੈ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
 ਉਹ ਉਥੇ ਜੁੜੇ ਤਮਾਸ਼ ਬੀਨਾ ਦੀ ਭੀੜ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੀ
 ਹੋਈ ਉਚਾ ਹਥ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪੁਤਰ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ
 ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਅਗੇ ਵਧੀ ਅਤੇ ਉਚੀ
 ਆਵਾਜ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਕਤਲ ਨਾ ਕੀਤਾ
 ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ
 ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਤਲ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ
 ਵੇਖਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਕਿ
 'ਤੂੰ ਸਿਖ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।'
 ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁਰਲਾਇਆ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸੁ।

‘ਕਉਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸਿਖ ਨਹੀਂ’

ਕਾਤਲ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ
 'ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਇਸ ਲਈ ਤੈਨੂੰ
 ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।' ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਝਟ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ
 ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ 'ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੀ ਹੈ,
 ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹਾਂ ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ
 ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਓ' ਜਿਸ ਤੇ ਕਾਤਲ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਇਕ

ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਿਰ ਤਨ ਤੋਂ ਅਡ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਅਜੇਹੀ ਹੀ ਵਾਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਥਾਨ ਜਿਥੇ ਅਜੇ ਕਲ੍ਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੀਸ ਗੰਜ ਸਭ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਠ ਦਿਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਸਿੰਘਾਂ ਨਾਲ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤ ਵਰਤਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਿਖ ਹਿਰਦੇ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਪਿਛੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਿਵੇਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਞਾਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਖਾਂ ਸਾਂਝੂਣੇ ਉਸ ਦਾ ਤੜਫਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਲ ਕੱਢ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਕਟਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਖੋਪਰ ਹੀ ਰੰਬੀ ਨਾਲ ਕਟ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਤਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਹੈਡ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਨ, ਦੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਜਲਾਦ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀਣੀ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਥ ਕਟਣਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਲਾਦ ਨੂੰ ਕਿਹਾ 'ਤੇਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤੂੰ

ਮੇਰਾ ਹਥ ਕਟਣ ਲਗਾ ਹੈਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹਥ ਦੀ ਇਕ ਇਕ ਉਂਗਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠ ਸਮੇਤ ਮੇਰੇ ਇਕ ਹੱਥ ਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਬੰਦ ਹਨ, ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਹਰ ਬੰਦ ਆਪੋ ਆਪ ਕਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹਥ ਕਟਕੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਚੁਨਾਚਿ ਜਲਾਦ ਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿਸਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਬੰਦ ਆਪੋ ਆਪ ਕਟਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਇਉਂ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਕੋਈ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਢਾਈ ਸੌ ਸਾਲ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਰ-ਜਾ ਹੈ ਕੀ ਅਜ ਵੀ ਸਿੱਖ ਏਨੇ ਦਲੇਰ ਹਨ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਿਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵਿਗਾਰਦੇ ਤੇ ਮੌਤ ਨਾਲ ਅਟਖੇਲੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਰਖਦੇ ਹੋਣ? ਲੋ, ਅਖੀਂ ਵੇਖੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੋ : ਇਹ 20 ਫਰਵਰੀ 1921 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇਕ ਮੀਲ ਦੂਰ

ਸ. ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਬੈਠੇ ਚਾਹ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਦੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਚਾਹ ਵਿਚੋਂ ਛੱਡ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਵਲ ਨੂੰ ਉਠ ਨਸੇ। ਉਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਸਾਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮਹੰਤ ਨਰੇਣ ਦਾਸ ਜੋ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਵਾਰ ਬਾਹਰ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਨੌੜੇ ਹੀ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਲ ਰਹੀ ਭਾਂਡੇ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭਠੀ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਟਵਾ ਦਿਤਾ ਜਿਥੇ ਸੜੇ

ਉਹ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਏ ।

ਅਸੀਂ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਪੰਜ ਛੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ 22 ਫਰਵਰੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ 23 ਫਰਵਰੀ ਗੁ: ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਤਿੰਨ ਢੇਰਾਂ ਵਿਚ ਪਈਆਂ 130 ਸਿੰਘਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਜੋ 20 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਮਹੰਤ ਨਰੈਣ ਵਾਸ ਨੇ ਮਰਵਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਫਰਸ਼ ਲਹੂ ਲਹਾਣ ਹੋਇਆ ਪਇਆ ਸੀ, ਆਪ ਅੱਖੀ ਵੇਖੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਖੜੇ ਜੰਡ ਦੁਆਲੇ ਉਹ ਤਾਰਾਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਵਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਜਥੇਦਾਰ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜਲਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਅਧ ਸੜੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਜਰਗ ਦੇ ਭਾਈ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਸ ਸਾਲਾ ਪੁੱਤਰ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਸਨ । ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਾਧ ਲਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹੀ ਚੁਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬਲ ਰਹੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਮਰ ਰਹੀ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਸੀ । ਜਿਥੇ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਦਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੰਘਾਂ ਉਪਰ ਗੋਲੀ ਵਰਸਣ ਸਮੇਂ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਚੌਖੰਡੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਸਥਾਨ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਣੀ ਇਕ ਵਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤਾਕਿ ਉਹ ਡਰ ਨ ਜਾਏ । ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚ ਦੇ ਬੰਦ ਤਾਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਪੈਰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ

ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪੂ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਲਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਅਲਮਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਲਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ 'ਲੈ ਜਾਓ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਓ ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਇਸ ਦੇ ਬਾਪੂ ਕੋਲ' ਲਧੂ ਦੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਕੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬਲਦੀ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿਤਾ ਜਿਥੇ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਰਤਾ ਨਹੀਂ, ਅਜੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਛ ਏਹਨੀ ਅਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਅਜੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜਾਗਦੇ ਹਾਂ। ਅਜੇਹੀਆਂ ਹਨ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਤਾਵਾਂ। ਜਿਸ ਕੌਮ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁੜਤੀ ਹੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ;

‘ਮਰਣ ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆਂ ਹਕ ਹੈ,
ਜੇ ਹੋਇ ਮਰਣ ਪਰਵਾਣੇ’

ਇਹ 130 ਸਿੰਘ ਵੀ ਆਪੋ ਆਪ ਪਰਵਾਰਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਾਦਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ ਪਰਵਾਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਦਰੀਆਂ, ਤੇ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਸਿਖੀ ਜਿਸ ਉਪਰੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਦਕੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਪਰਵਾਰ ਵਾਲੇ ਬਣ ਗਏ।